

PAILIN

ที่สุดของ เรื่องสยองขวัญสั่นประสาท

ระทึกขวัญ วันตาย

คอน ท่าศาลา

ระทึกขวัญ วันตาย

ดอน ทาสา

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
ตอน ทำศาลา.

ระทึกขวัญวันตาย.--กรุงเทพฯ: ไพลิน, 2555.

128 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-15-1136-4

© สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือ
นอกจากจะได้รับอนุญาตจาก บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน)

ประธานกรรมการ

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร

ที่ปรึกษากฎหมาย

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับ

กองบรรณาธิการ

พิสูจน์อักษร

ออกแบบปก

ภาพประกอบ

ศิลปกรรม

พิมพ์

พล.อ.วิชา ศิริธรรม

ฉัตรเฉลิม เฉลิมชัยวัฒน์

อนันต์ แยมเกษร น.บ., น.ม., นศ.ม.

สมบัติ สุทธิจิตร

วิทยา ประทุมธารรัตน์

วิทยา ประทุมธารรัตน์

สุริรัตน์ เข็นหลวง สุพรรณษา อินวงศ์ ศิริพร พงศ์สันติวิภา

จันทนา มานิตยกุล ทีมวิชาการสำนักพิมพ์

ภควัต อาราทรรค์

พรดุสิต พูลเขตวิทย์

แก้วแสน กราฟฟิค ทาวน

บริษัท โรงพิมพ์มิตรสัมพันธ์กราฟฟิค จำกัด

จัดพิมพ์/จัดจำหน่าย

บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน)

81 ถนนเสรีไทย แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2540 1919 โทรสาร 0 2540 1818

Website : www.pailinbooknet.com E-mail : info@pailinbooknet.com

ISBN 978-616-15-1136-4

9 786161 511364

ราคา 109 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

วินาทีแห่งความ “ระหึหวัณ” จะมีช่วงเวลาไหน
ยิ่งไปกว่า วินาทีแห่ง “ความตาย” ได้เล่า?

เพราะ...ความตายถือเป็นการ “สิ้นสุด-ยุคิ” ชีวิต
ในโลกมนุษย์ของคนเรานั้นเอง แต่...ในอีก “โลกหนึ่ง”
เป็นโลก “หลังความตาย” ยังมีสิ่งที่เรียกว่า “วิญญาณ”
หรือ “ผี” ยึดครองอยู่

สองโลกนี้อยู่ “คู่ขนาน” กันไป จนกระทั่งวันคิ-
คืนร้าย จะมาบรรจบกันเสียทีหนึ่ง

...นั่นหมายถึงว่ามี “ผี” ปรากฏออกมาให้
“คนเป็น” เห็น!...หรือส่วนใหญ่เราเรียกรวมๆ กันไป
ว่าถูก “ผีหลอก” นั่นเอง

และอีกนั่นแหละ ที่การปรากฏตัวของผีแต่ละครั้ง
มักมาพร้อมกับความ “สยสง-พสงขน” เสียทุกที...!!

ปรารภนาคิ

บรรณาธิการ

คำนำ

มีเหตุผลมากมายหลายหลาก ทั้งทางไสยศาสตร์ และทางวิทยาศาสตร์ ทั้งจากยุคอดีตและในปัจจุบัน ที่จะ “พิสูจน์-ยืนยัน” กับคนที่ยังไม่ใคร่ปลงใจเชื่อว่า “ผีมีจริง” ได้รับรู้ไว้

...คงเราได้เคยดู เคยฟัง และเคยอ่านมาจาก ที่โน่นบ้าง ที่นี้บ้าง อยู่เรื่อยๆ

แต่สำหรับคนที่เชื่อเรื่องผี ... เห็นว่า “ผี” มีอยู่จริงนั้นไม่จำเป็นต้องบอกกล่าวอะไรให้มากความ เพราะพวกเขา “รู้” อยู่แล้ว

หนังสือ “ระทึกขวัญวันตาย” เล่มนี้เขียนขึ้นจากเค้าโครงเรื่องที่เกิดขึ้นจริงทั้งสิ้น !

แน่นอนละว่าเพื่อ “รสชาติ” ในการอ่านย่อมมีการ “ต่อเติม” และ “เสริมแต่ง” ขึ้นมาด้วยไม่มากนัก

แต่จะเป็น “ส่วนไหน” ของเรื่องที่ถูกเสริมแต่ง และส่วนไหนที่เป็นเรื่องจริงนั้น ให้ท่านผู้อ่าน “จับทาง” พิจารณากันตามอัชฌาศัยย์ก็แล้วกัน

คอน ท่าศาลา

สารบัญ

บางสิ่งที่รู้ลึก...7
เด็กชายพุ่ฟ้ายแพ้ว...19
ระทึกขวัญวันตาย...31
พียายแก่...51
พี่สาว...57
เพื่อนร่วมทาง...69
ปู่...79
เด็กๆ มักซุกซน...85
ศาลาแห่งนี้ยืนดีต้อนรับ...97
แสงไฟในบ้านร้าง...107
ใครอยู่ในห้องน้ำ...113
ลึฟต์สยอง...119

บางสิ่งที่คุณรู้สึก

ฝนตกแดดออก!

ท้องฟ้าสว่างใสขณะที่สายฝนโปรยปราย และมัน
ทำให้อากาศเย็นสบาย

เด็กขายนั่งขีดหน้าต่าง เหม่อมองละอองฝนอยู่
ภายในห้อง หน้าห้องครูสมโชคกำลังสอนนักเรียนให้
เป็นเด็ก “ช่างสังเกต” ด้วยการตัดแผ่นภาพเป็นรูปสัตว์,
สิ่งของ และเป็นรูปตัวอักษรต่างๆ ซ่อนไว้หลังแผ่นไม้อัด
ผลุบโผล่ให้ดูอย่างรวดเร็ว ไล่ไปทีละภาพ

นักเรียนจะพร้อมใจกัน “ลากเสียงยาวๆ” ประสานเสียงตอบว่าเป็นภาพอะไร

...และจะตอบได้ถูกต้องทุกครั้ง

แรกๆ เขาตื่นเต้นดีที่มีรูปสัตว์, สิ่งของให้เห็น แต่หลังจากเป็นรูป “ตัวอักษร” เรื่อยมาเขาก็หันไป “สนใจ” นอกหน้าต่างแทน

ฝนตกเหมือนไม่เต็มใจ โปรยละนองเป็นฟอยมากกว่าจะเป็นเม็ดฝน ไกลออกไปบางจุดต้นไม้ใบหญ้าไม่เปียกฝนเลยด้วยซ้ำ

‘มิน่า...ไฟในเชิงตะกอนเผาผีถึงยังไม่ยอมดับ’

เด็กชายคิด

มีการเผาศพของใครสักคนในหมู่บ้านตั้งแต่ก่อนเที่ยง ไม่รู้ร้อนอะไรถึงต้อง “เผาเร็ว” ขนาดนั้น จนถึงตอนนี้ก็ตกราวๆ ปายสองแล้ว

ศพไหม้เกือบหมด แต่ไฟในเชิงตะกอนยังแดงวาว มีควันสีเทาลอยกรุ่น

ที่นี่เป็นโรงเรียนวัด-โรงเรียนแห่งเดียวประจำหมู่บ้าน

ห้องเรียนชั้น “ก.” ที่เด็กชายเรียนอยู่เป็นอาคารไม้ชั้นเดียวสร้างใหม่ ด้านซ้ายเชื่อมต่อกับอาคารหลังเก่าที่ทอดยาวไปทางทิศตะวันตก เมื่อสุดเขตรั้วลวดหนามแล้วจะถูกตัดขวางด้วยถนนดินเหนียว ถัดไปเป็นทุ่งนากว้างไกลกันด้วยภูเขาสีซีม้มาจางๆ

ด้านขวาของอาคารติดหาดทรายริมทะเล ด้านหลังเป็นสวนมะพร้าว ส่วนด้านหน้าเป็นเนินดินคลุมด้วยผักบุ้งทะเลสีเขียวเข้มแซมด้วยดอกสีม่วงสด ห่วงออกไปหา ร้อยกว่าเมตรคือเชิงตะกอนเผาศพ

...ทั้งคณะมีง้าม้าออกไปแถวๆ ให้เห็น !

“วชิระ...!” ครูสมโชคเรียกเสียงดัง

“วชิระ...เด็กชายอ้อ!” ครูเรียกอีก เขาสะดุ้ง “สนใจเรียนหน่อยซิ”

วชิระนั่งตัวเกร็งหลังตรงในทันที ตามองหน้าห้องเพื่อนนักเรียนต่างมองดูเขา ครูสมโชคสอนต่อ

“ว้าย!!” เสียงร้องดังขึ้นกลางห้อง

“ว้าย...ว้าย...ฮือ...ฮือ...” นักเรียนทุกคนรวมทั้งครูสมโชคต่างหันไปมอง เห็นเด็กหญิงศรีพรคุดคู้อยู่กับโต๊ะ ครูสมโชคเดินเข้าไปหา

“เป็นอะไร?” ครูถาม

ศรีพรหน้าซีดปากกลั่น มีน้ำตาคลอเบ้าทั้งสองข้าง
“อยู่บนนั้น...” เด็กหญิงก้มหัวดูต ขี่มือไปเบี่ยงหน้าตรง
ช่องเพดานที่เปิดฝาทิ้งไว้

“อะไร...?” ครูสมโชคชะงัก พร้อมกับเงยมองช่อง
เพดานเหนือศีรษะ “อะไรอยู่บนนั้น?”

“ผู้...ผู้หญิง...” เด็กหญิงตอบเสียงลั่น ตาจ้องเบ่งไปตรง
ช่องเพดาน “กำลังไกวเปลกล่อมลูกแล้ว
ชะโงกหน้ามายิ้มให้หนู...”

นักเรียนทั้งห้องเงิบกริบ ได้ยินเสียงหวิว-หวิวของ
ลม เสียงเสียดสีของใบมะพร้าว และเสียงคลื่นซัดฝั่งดัง
ครืน-ครืน อย่างชัดเจน

ครูสมโชคถือแผ่นอุปกรณ์การสอนไฟล์มือไว้ข้างหลัง เดินเลียบๆ เคียงๆ เยยมองในช่องเพดานที่เป็นเงามืด

“เหลวไหล...” ครูพูดแล้วเดินเลี้ยวกลับมาข้างโต๊ะของศรีพร “ไม่มีอะไรสักหน่อย ตาผาดไปเอง”

ครูกวาดตามองนักเรียนทั้งชั้น แล้วเดินออกจากห้องไป สักครู่ก็กลับเข้ามาพร้อมชายกลางคนผู้เป็นนักการภารโรงประจำโรงเรียน

ชายกลางคนเยยมองช่องเพดานแล้วหมุนตัวไปมองเด็กนักเรียนทั้งหมดอย่างตั้งใจ

“ไม่มีอะไรหรอก” แกพูดเสียงดัง

จากนั้นออกจากห้องกลับไปแบกบันไดยาวเข้ามา มีไฟฉายโพล่กระเป๋ากางเกงออกมาค่อนข้างบอ

นักการภารโรงยกบันไดตั้งขึ้นพาดปลายข้างหนึ่งกับขอบช่องเพดาน...แล้วปีนขึ้นไป

แกพลุกเข้าไปในช่องเพดานครึ่งตัว มือซ้ายจับหัวบันได มือขวากระดไฟฉายไปในความมืดรอบห้องเพดานช้าๆ ครูใหญ่จึงเก็บไฟฉายปีนกลับลงมา

“ไม่มีอะไรหรอก...” แกพูดกับครูสมโชคเสียงดังพอให้เด็กๆ ทั้งห้องได้ยิน **“ผมไม่พบอะไรเลย”**

นักการภารโรงแบกบันไดกลับออกไปหยุดคุยกับครูจากห้องอื่นที่จับกลุ่มกันอยู่ตรงทางเดินนอกห้องเรียน ครูสมโชคเดินไปสมทบอีกคน

ในห้อง ศรีพรพุดหน้าสะอื้น วชิระเดินไปยืนใกล้ๆ เขามองเด็กหญิงเฉยไม่พูดอะไร ...เริ่มมีเสียงจอแจ เด็กชาย-หญิงหลายคนลุกจากที่นั่งเข้ามาออกันที่โต๊ะของศรีพร

ครูสมโชคกลับเข้ามายืนหน้าชั้นเรียน เด็กๆ รีบนั่งประจำที่ของตัวเอง...ทุกคนปิดปากเงียบ

ครูสมโชคกวาดตามองนักเรียนทั้งห้อง “ไม่มีอะไรเลย พวกเธออย่ากลัว” ครูสมโชคประกาศ “ลุกเขียนขึ้นไปด้วยแล้ว พวกเธอก็เห็น เด็กหญิงศรีพรตาผาตไปเอง”

นักเรียนต่างเบ้้มองครูสมโชคเงียบเฉย เด็กหญิงศรีพรสะอื้นจนตัวคลอน

“ครูจะปล่อยนักเรียนให้กลับบ้านตอนนี้เลย ส่วนศรีพร ลุกเขียนจะพาไปส่ง”